1

І знов… – блаженна тиша нив
і в неосяжнім полі-морі
вітрів розпещених приплив
на беріг вечора…
…і зорі.

Вся синьоока, темна ніч,
– як молодість твоя ваблива…
… тепло вечірніх наших стріч
і слів ласкавих, слів щасливих.

2

Трюмо… Парфум пахтіння ніжне…
І оксамит старий… старе саше…
І слів і рук ласкава, тепла збіжність,
– Щоб болю не торкнутися лише б.

Текли зповільна нам оці години,
як час, як води… Як усе життя!..
Як давнього ті темнії глибини,
останні вже. Навік. Без вороття…

3

І знов людей – вітрів нестримні – дикі орди
– тесальники землі – пани і торбарі
І погляд ваш… уст виріз такий гордий —
герб зорь, Стрілець над нами угорі…

Це б цілувати рук слабких і диких
останні пута… Пити уст гірких
і слів гірких, звичайних слів, великих
останньої отрути ясний гріх…

4

…І ніч прийде… і знову путь…
страшна, таємная, незнана…
А нам в цій тиші не зідхнуть,
ні випростатись нам, – кохана!

І біль такий. Останній біль!
– то ж чуть, як плине місяць, зорі…
Чекає бурь мовчання піль —
і стигнуть дні шкляні, прозорі…

5

В цю мертву тишу, в ніч німу
прийде, – постукає у двері
нахабний ворог… Де ж візьму?
І з ким піду?.. І де тепер ви?..

Це вам ні свят, а ні музик! —
серпи, ножі вам, діти горя!
І ваш слабкий, розпучний крик
десь, в тім незбагнутім просторі…

6

…І вже щербата і безсила пристрасть…
і серце, – моє серце на піску,
мов хижа риба… Блискавиці бистрі

із миті в мить…
І бурі у танку…

А ваших уст той гордий, скорбний виріз…
Долоні теплої пестлива глибина!
(Ці дні останні – неможливий вираз…)
І знову, біль – останній крик, – вже з дна!..